Nukkui karhu kainalossa

Kirjoittanut Terttu Tupala

Nukkui karhu kainalossa,
komeassa kartanossa
itseänsä ihmetellen.
Kohta juoksi kuin vetonen
alla pellon polkujansa.

Pysäytti pilvipouta
taivon taattoa kysellen:
että onko siellä Kumma
pilven lievettä pidellen,
säkeniä singotellen,
sirotellen silppujansa,
vihapäissänsä muristen?

Karhunpoika lylleröinen
kultakehdossa kudottu,
kultavitjoin kaunisteltu,
tytön mielessä matavi
kuni kanssakulkijainen,
sielunsisko, veljenpoika
unenlunta silmillänsä
haistoi tullet, nuuski ilmat,
nousi niin kuin nousee metsä
ukonilman marssitahdin
jymyssä salon sisässä.

Siitä hieroi silmiänsä,
meno mielessä kytenä:
kauas koulukartanolle,
pihan poikki, puhki pellon,
mäen päälle, alle notkon
niin kuin ahteissa olisi
urakka sen pikkulinnun
lentimiä kasvatella,
vielä kerran kurkotella.
Tahtoi enkeliksi asti.

Nukkui karhun kartanolla
itseänsä ihmetellen.
Aamuaurinko herätti
pöpperöisen koulutielle.
Rihvelit ja taulut hällä
kapoisessa kainalossa,
päässä kimppu ongelmaisten.
Lettinauhakin punainen.